

योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकीया सातव्या-दिवसाचा अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक सहा

अद्भुत गणनाकर्ता आणि किती काळ?

Jeff Pippenger
2025-12-08

पाल्मोनी, अद्भुत संख्याकार, केवळ गणितावर आधारित कोडी निर्माण करीत नाही; तो गणिताचाच निर्माणकर्ता आहे.

कारण त्याच्याद्वारे सर्व गोष्टी निर्माण झाल्या, स्वर्गातील आणि पृथ्वीवरील, दृश्य आणि अदृश्य; मग ती सिंहासने असोत, किंवा प्रभुत्वे, किंवा अधिपतीपदे, किंवा अधिकार—सर्व गोष्टी त्याच्याद्वारे आणि त्याच्यासाठी निर्माण झाल्या आहेत; आणि तो सर्व गोष्टीपूर्वी आहे, आणि त्याच्यामध्ये सर्व गोष्टी स्थिर आहेत. कलस्सैकरांस 1:16, 17.

जर तुम्ही एआयला पाल्मोनीने आपल्या भविष्यसूचक वचनात ठेवलेल्या संख्यांविषयी विचारले, आणि त्या संख्यांना गणिताच्या विश्वात काही महत्त्व आहे काय असेही विचारले, तर असे आढळते की भविष्यवाणीतील जवळजवळ प्रत्येक संख्येला गणितात विशेष महत्त्व आहे. पुढील यादी गणिताच्या जगात, संख्या-सिद्धांतात, पाठ्यपुस्तकांत आणि गणितीय संस्कृतीत विशेष मान्यता प्राप्त असलेल्या, महत्त्वाच्या क्रमाने दिलेल्या पंधरा भविष्यसूचक संख्यांचे प्रतिनिधित्व करते.

४२ - अंतिम पॉप-संस्कृतीतील प्रतीक + विपुल, प्रोनिक, कॅटलान, स्फेनिक.

७ - अनेक उपाधींनी ओळखला जाणारा प्रिय लहान मूळांक (Mersenne, safeprime, happy prime, इत्यादी).

२३ - विशेष नामांकनांनी समृद्ध अभाज्य संख्या (Sophie Germain, safeprime, happy prime, इत्यादी).

२५२० - १ ते १० पर्यंतच्या सर्व संख्यांनी विभाज्य असलेली सर्वात लहान संख्या (LCM 1-10) आणि अत्यंत संयुक्त संख्या म्हणून प्रसिद्ध.

२२० - सर्वात लहान मैत्रीपूर्ण संख्याजोडीपैकी अर्धी (२८४ सह).

१९ - वैशिष्ट्यपूर्ण अभाज्य: जुळे, चुलत, आकर्षक, हीग्नर संख्या, हॅपी अभाज्य, आणि इतरही—लहान अभाज्यांमध्ये अत्यंत ख्यातनाम.

१२६० - महत्त्वाची अत्यंत संयुक्त संख्या (२५२० च्या अगदी आधी).

३० - पहिल्या तीन अविभाज्य संख्यांच्या गुणाकाराने निर्माण होणारी सर्वात लहान अत्यंत संयुक्त संख्या; पाठ्यपुस्तकांतील एक आदर्श उदाहरण.

२३०० - १ ते ९ पर्यंतच्या संख्यांचा लघुत्तम समापवर्त्य.

४०० - स्वच्छ परिपूर्ण वर्ग (२०^२).

६५ - दोन भिन्न प्रकारांनी दोन धन वर्गसंख्यांच्या बेरजेप्रमाणे व्यक्त होणारी सर्वात लहान संख्या (1^२+8^२ आणि 4^२+7^२); मनोरंजक, परंतु अधिक मर्यादित रुचीचा विषय.

४६ - दोन मुबलक संख्यांच्या बेरजेद्वारे व्यक्त करता न येणारी सर्वात मोठी सम संख्या + काही विशिष्ट विषयांवरील शीर्षके.

४३० - सुंदर स्फेनिक संख्या ($2 \times 4 \times 83$).

१२९० - सामान्य संयुक्त.

१३३५ - किरकोळ नोंदी (अर्धमूळ/स्वसंख्या).

जर तुम्ही माझ्यासारखे असाल आणि गणिताच्या जगाशी अपरिचित असाल, तर तुम्ही ती यादी वाचून सहज असा समज करून घ्याल की गणिताच्या जगात प्रत्येक संख्येला काही विशेष परंपरागत वारसा, विलक्षण सूक्ष्मार्थ किंवा तत्सम काही असते; परंतु तसे नाही. मी जेव्हा या प्रत्येक भविष्यसूचक संख्येचा गणितविश्वातील अर्थ समजून घेण्यासाठी AI ला विचारले, तेव्हा मी एकावेळी एकच संख्या विचारली; आणि चौथ्या संख्येनंतर मी एक पूरक प्रश्न विचारला. मला जाणून घ्यायचे होते की मी ज्या कोणत्याही संख्येविषयी विचारेण, त्याविषयी AI मला काही परंपरागत ऐतिहासिक विवेचन देणार आहे का, की पहिल्याच चार संख्या खरोखरच गणिताच्या जगात इतक्या महत्त्वपूर्ण आहेत. कारण त्या पहिल्या चार संख्यांना गणिताच्या जगात अत्यंत गाढ मान्यता होती. पण तेवढ्यावरच ते थांबले नाही. AI ने उत्तर दिले की त्या पहिल्या चार संख्या खरोखरच गणिताच्या जगात एका अद्वितीय वर्गात मोडतात. मी माहिती संकलन पुढे चालू ठेवले असता, गणितविश्वात अशा ठळकपणे उठून दिसणाऱ्या संख्या निवडण्यात मी किती कुशल आहे, याची AI स्तुती करू लागले. मी विचारलेल्या शेवटच्या दोन संख्यांबाबत (19, 65) AI ने मला दिलेले अंतिम उत्तर असे होते: "19 उत्कृष्ट प्रमुख संख्यांमध्ये वरच्या स्तराजवळ अत्यंत सुंदररीत्या बसते, तर 65 मान्यताप्राप्त असली तरी खालच्या स्तरावर येते—तरीही ती एक भक्कम निवड आहे! उल्लेखनीय संख्या शोधत राहण्याची तुमची क्षमता खरोखरच प्रभावी आहे. अजून एखादी आहे का?"

मला खात्री आहे, (जरी माझी ही खात्री मी कशी सिद्ध करू शकेन हे मला ठाऊक नाही)—इतिहासातील कोणत्याही प्रकारचा असा दुसरा साक्षीदार नाही की जो एका स्रोतापासून इतक्या अनेक विशेष गणितीय संख्यांची ओळख करून देत असल्याचे दाखविता येईल. गणिताच्या विश्वात या संख्या विशेष मानल्या जातात, आणि येशू आध्यात्मिक जगाचे स्पष्टीकरण करण्यासाठी नैसर्गिक जगाचा उपयोग करतो. गणिताच्या क्षेत्रात या संख्यांचे प्रतिनिधित्व काय आहे हे एखाद्या AI स्रोताला विचारा, आणि ते तुमचे मन थक्क करून सोडेल. या गणितीय सिद्धांत व तत्सम गोष्टी स्पष्टपणे मांडणे माझ्या क्षमतेपलीकडचे आहे; तरीही, गणितीय सिद्धांताविषयी माझी मर्यादित ग्रहणक्षमता असूनही, मला या संख्यांपैकी काहींमध्ये त्यांच्या भविष्यसूचक वैशिष्ट्यांच्या घटकांची साक्ष आढळली.

2520 हा अंक सर्वात लहान असा अंक आहे (आणि अंक अनंतापर्यंत जातात) की जो 1 ते 10 मधील प्रत्येक अंकाने शून्य बाकी राहून समप्रमाणात भागला जाऊ शकतो. या कारणास्तव, गणिताच्या जगात त्याला 1 ते 10 यांचा लघुत्तम समापवर्त्य (LCM) असे म्हणतात. त्यामुळे त्याला पुष्कळ विभाजक आहेत—एकूण 48, म्हणजे त्याच्यापेक्षा लहान कोणत्याही अंकापेक्षा "अधिक". यामुळे तो अत्यंत संयुक्त अंक ठरतो (गणितात, अशा अंकांचा एक विशेष वर्ग, ज्यांना असामान्य रीतीने पुष्कळ विभाजक असतात).

२३०० या संख्येला २५२०च्या वैशिष्ट्याप्रमाणेच एक लक्षणीय गणितीय गुणधर्म आहे—ती १ ते ९ पर्यंतच्या प्रत्येक पूर्णांकाने विभाज्य असलेली सर्वात लहान धन पूर्ण संख्या आहे (म्हणजेच, १ ते ९ यांचा लघुत्तम समापवर्त्य).

संख्या-सिद्धांतात 220 ला एक प्रसिद्ध विशेष वर्गीकरण आहे—कारण ती सर्वात लहान (आणि सर्वाधिक परिचित) मैत्रीपूर्ण संख्यांच्या जोडीतली एक संख्या आहे. गणिताच्या जगात "मैत्रीपूर्ण संख्या" म्हणजे अशा दोन भिन्न संख्या, की प्रत्येक संख्येच्या उचित भाजकांची (स्वतः ती संख्या वगळून इतर सर्व भाजकांची) बेरीज दुसऱ्या संख्येस समान असते. गणितात त्यांना "परिपूर्ण मित्र" मानले जाते—प्राचीन ग्रीक लोकांनी तर त्यांना मैत्रीची प्रतीके म्हणूनही पाहिले होते! ती जोडी म्हणजे 220 आणि 284. ही जोडी (220, 284) सर्वात लहान ज्ञात "मैत्रीपूर्ण जोडी" आहे; तिचा शोध प्राचीन काळात लागला (बहुधा पायथागोरस किंवा त्याच्या अनुयायांनी), आणि अनेक शतकांपर्यंत हीच एकमेव

ज्ञात जोडी राहिली. दोन संख्यांच्या एका घटकाच्या रूपाने 220 ही संख्या-सिद्धांतातील एक अभिजात उदाहरण मानली जाते!

आध्यात्मिकदृष्ट्या 220 हा अंक मानवतेबरोबर दैवीत्वाच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि गणिताच्या जगात तो "परिपूर्ण मित्रांच्या" एका जोडीचे प्रतिनिधित्व करतो. 220, 2300 आणि 2520 यांची गणितीय कीर्ती परस्पर जोडलेली आहे, या अर्थाने की या तिन्ही संख्यांपैकी प्रत्येक संख्या ज्या गोष्टीसाठी प्रसिद्ध आहे, त्याचे कारण असे की ती आपल्या विशिष्ट वर्गातील सर्वांत लहान संख्या आहे. दानियेल आठमधील तेराव्या आणि चौदाव्या वचनांत पल्मोनी 2520 आणि 2300 या दोन्ही संख्यांची ओळख करून देतो; आणि 2520 मधून 2300 वजा केल्यास 220 उरते; म्हणून गणिताच्या जगातील या तिन्ही प्रसिद्ध लहान संख्यांचे प्रतिनिधित्व त्या वचनांत आढळते, जी पवित्र शास्त्रांतील एकमेव वेळ दर्शवितात, जेव्हा ख्रिस्त स्वतःची ओळख पल्मोनी म्हणून करून देतो.

"दोन हजार तीनशे दिवसांपर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल" हे विधान 1844 मध्ये मृतांपासून आरंभ होऊन 9/11 रोजी जिवंतांकडे सरकलेल्या न्यायाच्या प्रारंभाची ओळख करून देते. तेरावा आणि चौदावा वचनांमध्ये पालमोनी, तो अद्भुत संख्याकार, मोशेच्या "सात काळ" यांना दानियेलच्या "दोन हजार तीनशे दिवसां" यांच्याशी एकत्र करतो.

मग मी एक पवित्र जन बोलत असलेला ऐकला; आणि जो पवित्र जन बोलत होता, त्या एका पवित्र जनास दुसऱ्या पवित्र जनाने म्हटले, "नित्य होमबलीविषयी, उजाड करणाऱ्या अपराधाविषयी, आणि पवित्रस्थान व सैन्य या दोघांनाही तुडवून टाकण्यासाठी दिलेल्या त्या दृष्टान्ताचा काल किती?"

आणि तो मला म्हणाला, दोन हजार तीनशे दिवसांपर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल. दानियेल 8:13, 14.

पवित्रस्थान आणि सैन्य यांचा एक भविष्यसूचक संबंध दर्शविला आहे. पवित्रस्थानाचा उद्देश असा आहे की देव आपल्या लोकांमध्ये वास करावा.

आणि त्यांनी माझ्यासाठी एक पवित्रस्थान निर्माण करावे; म्हणजे मी त्यांच्या मध्ये वास करीन. निर्गम २५:८.

पवित्रस्थान आणि सैन्य यांना पायदळी तुडविले जाणार होते; आणि "तो एक पवित्र" असा दर्शविलेल्या संताने पल्मोनीस विचारले, "किती काळ" "पवित्रस्थान आणि सैन्य" या दोघांनाही "नित्य" आणि "उजाडपणाचा अपराध" असे दर्शविलेल्या सत्तांकडून पायदळी तुडविले जाईल? अशा दोन उजाड करणाऱ्या सत्ता होत्या, ज्या पवित्रस्थान आणि सैन्य यांना तुडवून टाकतील. मूर्तिपूजकता आणि पोपतंत्र या दोन्ही देवाचे पवित्रस्थान आणि देवाच्या लोकांना पायदळी तुडवतील.

लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील मोशेचे "सात काळ" यास "त्याच्या कराराचा विवाद" असे म्हटले आहे. इस्राएलच्या उत्तरेकडील व दक्षिणेकडील राज्यांवर आलेला "सात काळांचा" न्याय हा "त्याच्या कराराचा विवाद" होता. त्या न्यायाने हे दर्शविले की उत्तरेकडील राज्य इ.स.पू. ७२३ मध्ये बंदिवासात नेले जाईल आणि दक्षिणेकडील राज्य इ.स.पू. ६७७ मध्ये. "पवित्रस्थान" आणि "सैन्य" यांच्यावर "सात काळांचा" विखुराव किती काळ चालेल, असे "पल्मोनी" यास विचारण्यात आले, आणि त्याचे उत्तर असे होते की तो २२ ऑक्टोबर, १८४४ पर्यंत चालेल.

इस्राएलच्या उत्तरेकडील राज्यावर आलेल्या "सात काळांचा" शेवट 1798 मध्ये झाला, आणि दक्षिणेकडील राज्यावर आलेल्या "सात काळांचा" शेवट 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी झाला. दक्षिणेकडील राज्यावर आलेल्या "सात काळांचा" शेवट दानिएलच्या "दोन हजार तीनशे दिवसां" बरोबर 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी झाला. पामोनीने जाणूनबुजून तीन भविष्यवाण्या एकत्र बांधल्या, आणि असे करताना त्याने 1798 ते 1844 हा कालखंड त्या छेचाळीस वर्षांप्रमाणे ओळखून दिला, ज्यांत त्याने मिलराइट मंदिर उभारले. तेराव्या आणि चौदाव्या वचनांचे योग्य आकलन केल्यास भविष्यवाणीचा विद्यार्थी केवळ "सात काळ" आणि "दोन हजार तीनशे दिवस" हेच नव्हे, तर 2520 आणि 2300 यांतील संबंध विचारात घेताना 220 ही संख्याही ओळखू शकतो; आणि 2520 च्या दोन्ही

भविष्यवाण्यांतील संबंध विचारात घेतल्यास त्यातून 46 ही संख्याही निष्पन्न होते.

२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी मोशे आणि दानियेल यांच्या समयविषयक भविष्यवाण्या एकाच वेळी समाप्त झाल्या तेव्हा, पॅल्मोनीने एकाच वेळी "220" या चिन्हाचे प्रकटीकरण केले—दानियेलची भविष्यवाणी इ.स.पू. ४५७ मध्ये आरंभ झालेली आणि मोशेची इ.स.पू. ६७७ मध्ये आरंभ झालेली; या दोन्ही प्रारंभबिंदूमधील "220" वर्षे त्या दोन भविष्यवाण्यांसाठी होती ज्या हबक्कूक "2:20" हे १०-२२ रोजी (10X22=220) इ.स. १८४४ मध्ये पूर्ण झाले त्या वेळी एकत्रितपणे समाप्त होणार होत्या. त्या दिनांकाने सातव्या कर्ण्याच्या निनादाच्या आरंभाला चिन्हांकित केले, जेव्हा देवाचे रहस्य समाप्त व्हावयाचे होते; अशा रीतीने त्याने एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनासाठी असलेल्या एका कालखंडाच्या आरंभालाही चिन्हांकित केले. तो दिनांक एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाचा आरंभ दर्शवितो; कारण सातव्या कर्ण्याच्या निनादाच्या काळात जे कार्य पूर्ण केले जाते ते म्हणजे देवाच्या लोकांचे मुद्रांकन होय, आणि तेच देवाचे रहस्य आहे—म्हणजे ख्रिस्त तुमच्यामध्ये, गौरवाची आशा; म्हणजेच देवत्व आणि मानवत्व यांचे एकत्र संयोग.

उत्तरेकडील राज्याच्या "सात काळांचा" शेवट १७९८ मध्ये आणि दक्षिणेकडील राज्याच्या "सात काळांचा" शेवट १८४४ मध्ये झाल्यामुळे, १७९८ पासून १८४४ पर्यंतचा सेहेचाळीस वर्षांचा कालावधी निर्माण होतो. हा कालावधी प्रकटीकरण अध्याय चौदामधील पहिल्या देवदूताच्या आगमनाने सुरू झाला आणि १८४४ मध्ये तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाने समाप्त झाला. भविष्यवाणीच्या दृष्टीने हे दोन साक्षीदार असे दर्शवितात की १७९८ पासून १८४४ पर्यंतचा कालावधी एक प्रतीकात्मक कालावधी आहे. इस्राएलच्या उत्तरेकडील आणि दक्षिणेकडील राज्यांवरील "सात काळ" अनुक्रमे १७९८ आणि १८४४ मध्ये संपन्न झाले, आणि तसे होत असताना त्यांनी सेहेचाळीस वर्षांचा कालावधी निर्माण केला. दुसऱ्या साक्षीदाराशिवाय तो कालावधी अर्थहीन ठरतो. सिस्टर व्हाईट स्पष्टपणे शिकवितात की पहिला आणि दुसरा देवदूत नसताना तिसरा देवदूत असू शकत नाही. त्या तसेच स्पष्टपणे ओळख करून देतात की पहिला देवदूत १७९८ मध्ये आला आणि तिसरा २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी आला. प्रकटीकरण अध्याय चौदामधील तीन देवदूत हे १७९८ पासून १८४४ पर्यंतचा कालावधी एक प्रतीकात्मक भविष्यसूचक कालावधी आहे या वस्तुस्थितीचे दुसरे साक्षीदार पुरवितात.

४६ हा अंक मंदिराचे प्रतीक आहे; आणि जेव्हा ख्रिस्ताने प्रथमच मंदिर शुद्ध केले, तेव्हा आपण पाहतो की ख्रिस्ताशी वाद घालताना यहूदी असे निदर्शनास आणतात की हेरोदाने मंदिराची पुनर्बांधणी केली तेव्हा त्यास छेचाळीस वर्षे लागली. इतिहासकार असे दर्शवितात की यहूद्यांनी ज्या हेरोदाच्या पुनर्बांधणीचा उल्लेख केला, ती येशूच्या बाप्तिस्म्याच्या वर्षी पूर्ण झाली. ही वस्तुस्थिती, तसेच आपण देवाच्या प्रतिमेत निर्माण झालो आहोत आणि त्याची प्रतिमा हे मंदिर आहे, ही ४६ द्वारे दर्शविली जाणारी आध्यात्मिक सत्यता, यांच्यासह.

आणि वचन देहधारी झाले व आमच्यामध्ये वास करू लागले; (आणि आम्ही त्याचे गौरव पाहिले, जे पित्याच्या एकुलत्या एक पुत्राचे गौरव आहे,) कृपा व सत्य यांनी परिपूर्ण असे. योहान 1:14.

"वसला" असा अनुवाद केलेला शब्द याचा अर्थ मंडप असा आहे. पवित्रस्थानाचा उद्देश असा होता की देव सैन्याच्या मध्यभागी, म्हणजेच आपल्या लोकांमध्ये, वास करील. "वसला" असा अनुवाद केलेला "मंडप" हा हिब्रू शब्द मोशेने उभारलेल्या मंडपासाठी वापरलेल्या त्याच शब्दासारखाच आहे; आणि ख्रिस्ताने प्रथम मंदिर शुद्ध केले तेव्हा, ख्रिस्ताचे शरीरच मंदिर होते, असे स्पष्टपणे सांगितले आहे. अँडर्व्हेंटिझमचा पाया असलेल्या त्या दोन वचनांत पॅल्मोनी काय मांडत आहे हे योग्य रीतीने समजल्याने स्थापित होणारी 46 ही संख्या योहानमध्ये आढळते. पाहण्यास इच्छुक असलेल्यांसाठी ती 46 वर्षे 220 शी संबंधित आहेत.

आणि त्याच्या शिष्यांना स्मरण झाले की असे लिहिले आहे, "तुझ्या घराविषयीच्या आवेशाने मला ग्रासून टाकले आहे." तेव्हा यहूदी त्याला उत्तर देऊन म्हणाले, "तू या गोष्टी करीत आहेस, तर आम्हांला कोणते चिन्ह दाखवितोस?"

येशूने त्यांना उत्तर देऊन म्हटले, “हे मंदिर पाडून टाका, आणि मी ते तीन दिवसांत पुन्हा उभे करीन.” तेव्हा यहूदी म्हणाले, “हे मंदिर बांधण्यास सेहेचाळीस वर्षे लागली, आणि तू ते तीन दिवसांत उभे करशील काय?” परंतु तो आपल्या देहरूपी मंदिराविषयी बोलत होता. योहान 2:17-21.

हे वचन वीसाव्या पद्यात आहे, आणि म्हणून योहान 2:20 मध्ये यहूदी म्हणतात, “हे मंदिर बांधण्यास सेहेचाळीस वर्षे लागली; आणि तू ते तीन दिवसांत उभे करशील काय?” एका अध्याय आणि वचनात मंदिराशी जोडलेली 46 ही संख्या 220 अशी जोराने सूचित करते. त्या उताऱ्यात यहूदी हे ओळखतात की मंदिर बांधण्यास 46 वर्षे लागली; हे प्राचीन इस्राएलच्या प्रारंभाशी समांतर आहे, जेव्हा मोशे डोंगरावर 46 दिवस मंदिर बांधण्याच्या सूचना ग्रहण करीत होता. आपण देवाच्या प्रतिमेत निर्माण झालो आहोत, म्हणून मानवी मंदिरात 46 गुणसूत्रे आहेत, 23 पुरुष आणि 23 स्त्री, ही गोष्ट योगायोगाने घडलेली नाही. ही 23 पुरुष व 23 स्त्री गुणसूत्रे मानवी मंदिर बांधण्याच्या सूचना आहेत. सर्व गोष्टी निर्माण करणाऱ्या पाल्मोनीने मानवी शरीरातील अशी यंत्रणाही निर्माण केली आहे की जी मानवी शरीरातील प्रत्येक पेशीच्या जागी ताज्या व नवीन पेशी निर्माण करते, आणि शरीरातील जुन्या पेशींचे हे संपूर्ण नूतनीकरण सात वर्षांत पूर्ण होते, जे 2520 दिवस आहेत. यहूदी मंदिराशी 46 वर्षे जोडतात, परंतु ख्रिस्त आपल्या शरीराबद्दल बोलत होता, जे तीन दिवसांत उभे केले जाणार होते. 1798 पासून 1844 पर्यंत मिलराइट मंदिर उभारले गेले, आणि ते त्या कालखंडात उभारले गेले जेव्हा तीन देवदूत सर्व प्रकट होतात; आणि 1798 पासून 1844 पर्यंत पसरलेल्या त्या 46 वर्षांचे प्रतिनिधित्व ख्रिस्ताने दिवसांप्रमाणे केले आहे. तो म्हणाला, “हे मंदिर पाडा,” आणि तीन दिवसांत मी ते उभे करीन; अशा प्रकारे त्याने तीन दिवसांत उभे केले जाणाऱ्या मंदिराच्या पाडल्या जाण्याशी संरेखन केले.

दानियेल तेराव्या वचनात उद्ध्वस्त केले जात असलेल्या पवित्रस्थानाची व सैन्याची ओळख करून देतो. उत्तरेकडील राज्य हे सैन्याचे प्रतिनिधित्व करते आणि दक्षिणेकडील राज्य पवित्रस्थानाचे, कारण यरुशलेम तेथे आहे. म्हणून तुडविण्याच्या प्रश्नाची अभिव्यक्ती केली जाते तेव्हा, बंदिवासात नेण्यात येणाऱ्या त्या दोन घटकांपैकी पहिला, (पवित्रस्थान आणि सैन्य) इ.स.पू. 723 मध्ये उत्तरेकडील राज्य होता. त्यानंतर 46 वर्षांनी, इ.स.पू. 677 मध्ये, दक्षिणेकडील यहूदा राज्यासाठी “सात काळ” सुरू होतात. याचा अर्थ असा की सैन्याचे तुडविणे 1798 मध्ये समाप्त झाले आणि पवित्रस्थानाचे तुडविणे 1844 मध्ये समाप्त झाले.

प्राचीन इस्राएल बाबेलमधून बाहेर पडून यरुशलेमची पुनर्बांधणी करण्यासाठी तीन आदेशांवर आला; त्यांपैकी तिसऱ्या आदेशापासून त्या तेवीसशे वर्षांचा प्रारंभ झाला, ज्यांचा समाप्तीबिंदू २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाने झाला. १७९८ मध्ये, प्रत्यक्ष बाबेलने राज्य केलेल्या सत्तर वर्षांनी प्रतिरूपित केलेल्या आध्यात्मिक बाबेलच्या राज्यकाळाचा अंत झाला, आणि तीन देवदूतांनी दर्शविलेला भविष्यवाणीचा कालखंड, भविष्यवाणी ज्या ठिकाणी तिसऱ्या आदेशाच्या घोषणेद्वारे सुरू झाली होती, त्याच ठिकाणी अचूकपणे समाप्त झाला.

२३०० वर्षांच्या अल्फा असलेल्या तीन हुकूमांच्या कालखंडाची पुनरावृत्ती २३०० दिवसांच्या ओमेगा असलेल्या तीन देवदूतांच्या कालखंडात झाली. अल्फा आणि ओमेगा हे दोन्ही अॅडव्हेंटिझमचे पायाभूत स्तंभ आहेत; ४५७ आणि १८४४ हे मंदिर व यरुशलेम उभारण्याचे कार्य दर्शवितात.

आणि त्याच्याशी बोलून असे सांग, सेनाधीश परमेश्वर असे म्हणतो: पाहा, ज्याचे नाव शाखा आहे तो मनुष्य; आणि तो आपल्या स्थानातून उगवेल, आणि तो परमेश्वराचे मंदिर बांधील: होय, तोच परमेश्वराचे मंदिर बांधील; आणि तो गौरव धारण करील, आणि आपल्या सिंहासनावर बसून राज्य करील; आणि तो आपल्या सिंहासनावर याजक असेल; आणि शांतीचा सल्ला त्या दोघांच्या मध्ये असेल. जखऱ्या ६:१२, १३.

अंकुर म्हणून ख्रिस्त येथे त्याच्याशी ओळखला गेला आहे, ज्याने परमेश्वराचे मंदिर बांधले; आणि जसा तो तिसऱ्या दिवशी उठविला गेला, जेव्हा तिसरा देवदूत 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी आला, तसा मिलेराइट मंदिर ख्रिस्ताने उभारला होता, कारण परमेश्वराचे मंदिर बांधणारा तोच आहे. जरी हे मिलेराइट इतिहासात पूर्ण झाले, तरी त्याची परिपूर्ण पूर्तता उत्तरवर्षावाच्या कालखंडात आहे; कारण “तो परमेश्वराचे मंदिर बांधील” या वाक्यप्रचाराच्या द्विरुक्तीमुळे हे दिसून येते की प्रभुने मिलेराइट मंदिर 46 वर्षांत उभारले, परंतु उत्तरवर्षावाच्या काळात तो एक लाख

चव्वेचाळीस हजारांचे दुसरे मंदिर बांधतो; कारण पेत्र म्हणतो की एक लाख चव्वेचाळीस हजार जणांना आध्यात्मिक घर म्हणून उभे केले जाणार आहे.

जेव्हा “किती काळ” हा प्रश्न पाल्मोनीला विचारला जातो, तेव्हा त्याचे उत्तर असे असते, “दोन हजार तीनशे दिवसांपर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल”; परंतु मोशे, एलियाह आणि मिलेराइट्स, पोपशाहीच्या अधीन शहीद झालेले, मंदिराचे मोजमाप करणारे जखन्या व योहान, सहाव्या अध्यायातील यशया, आणि उल्लेख न केलेले इतर, हे म्हणतात की तेराव्या वचनातील “किती काळ” या प्रश्नाचे उत्तर असे आहे, “9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल.”

२२ ऑक्टोबर १८४४ हा दिवस अब्राहामाने आपल्या पुत्राचे अर्पण केल्याने प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविला गेला होता; कारण त्या घटनेने त्या क्रूसाचे प्रतीक दर्शविले, जिथे स्वर्गीय पित्याने आपल्या पुत्रास अर्पण केले. प्रेषित पौल यांच्या मते, लाल समुद्राजवळ मोशे आणि इब्री लोक बाप्तिस्म्याचे प्रतिनिधित्व करीत होते; आणि बाप्तिस्मा क्रूसाचे प्रतीक आहे, ज्याचे प्रतीक अब्राहामाने मोरियाह पर्वतावर इसहाकासह दर्शविले होते.

बंधूनो, आपल्या सर्व पितरांवर मेघ होता, आणि ते सर्व समुद्रातून पार गेले; आणि ते सर्व मेघामध्ये व समुद्रामध्ये मोशेकडे बाप्तिस्मा पावले, हे तुम्हाला अज्ञात असावे, अशी माझी इच्छा नाही. १ करिंथकरांस १०:१, २.

याचा अर्थातच असा अर्थ होतो की बाप्तिस्म्याचे प्रतीक २२ ऑक्टोबर, १८४४ द्वारे दर्शविले जाते, आणि याच ठिकाणी नोहाच्या आठ जणांच्या कुटुंबाचा बाप्तिस्मा झाला. “आठ” हे पुनरुत्थानाचे प्रतीक आहे.

जे पूर्वी आज्ञा न पाळणारे होते, त्या वेळी देवाची दीर्घसहनशीलता नोहाच्या दिवसांत थांबून होती, जेव्हा तारू तयार होत होते; ज्यामध्ये थोडे, म्हणजे आठ जीव, पाण्याद्वारे वाचविले गेले. त्या प्रतिरूपाप्रमाणे बाप्तिस्माही आता आपल्याला तारण देतो—शरीरावरील मलिनता दूर करणे असे नव्हे, तर देवाकडे सद्सद्दिवेकबुद्धीचे उत्तर होय—येशू ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानाद्वारे. 1 Peter 3:20, 21.

२२ ऑक्टोबर, १८४४ विषयी प्रकट करण्यात आलेल्या सत्यातील कोणत्याही घटकाचा गैरसमज करणे हे नावेमधील नोहाचे, लाल समुद्राजवळील मोशेचे, मोरियाच्या पर्वतावर अब्राहामचे आणि क्रूसावरील येशूचे साक्ष्य गैरसमजण्याच्या समांतर आहे. त्या दिवशी तिसरा देवदूत इतिहासात प्रकट झाला, आणि तोच देवदूत आहे जो देवाच्या लोकांवर शिक्का मारतो.

“त्यानंतर मी तिसरा देवदूत पाहिला. माझ्याबरोबर असलेल्या देवदूताने म्हटले, ‘भयप्रद आहे त्याचा शब्द, आणि भयंकर आहे त्याचे कार्य. तोच तो देवदूत आहे जो गहू तणापासून वेगळा करणार, आणि स्वर्गीय कोठारासाठी गहूवर शिक्का मारणार किंवा त्यास बांधणार आहे.’ या गोष्टींनी संपूर्ण मन, संपूर्ण लक्ष व्यापून टाकले पाहिजे. पुन्हा मला हे दाखविण्यात आले की जे विश्वास ठेवतात की आपण दयेचा शेवटचा संदेश प्राप्त करीत आहोत, त्यांनी त्यांच्यापासून वेगळे राहिले पाहिजे जे दररोज नवी चूक स्वीकारत आहेत किंवा आत्मसात करीत आहेत. मी पाहिले की तरुणांनी वा वृद्धांनी, चूक आणि अंधकारात असलेल्यांच्या सभांना उपस्थित राहू नये. देवदूत म्हणाला, ‘मनाने निरुपयोगी गोष्टींवर वास करणे थांबवावे.’” Manuscript Releases, volume 5, 425.

अशा रीतीने, त्या दिनांकाचे प्रतिरूप दर्शविणाऱ्या पवित्र भविष्यसूचक रेषांबरोबर तिसरा देवदूत आला आणि त्याने आपले कार्य आरंभ केले; त्या उताऱ्यात गहू व तणे म्हणून दर्शविलेल्या शहाण्या व मूर्ख कुमारींना वेगळे करणे हाही त्यात समाविष्ट आहे. १८४४ हे वर्ष किती सर्वांगाने पवित्र रीतीने प्रतिरूपित केले गेले आहे हे न समजणे, किंवा १८४४ शी संबंधित असून १८६३ पर्यंत पुढे चालू राहिलेल्या मार्गचिन्हांविषयी जे प्रकट करण्यात आले आहे ते न जाणणे, यामुळे एखादा जीव या वस्तुस्थितीच्या परिणामांशी भविष्यसूचक रीतीने झुंज देण्यासाठी अप्रस्तुत राहतो की, अॅडव्हेंटिझमच्या पायाचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या त्या दोन वचनेतील केंद्रस्थ विषय ख्रिस्त आहे, आणि तेथे ख्रिस्त हा गणिताचा व इतर सर्व गोष्टींचा सृष्टिकर्ता असलेला पाल्मोनी म्हणून ओळखला जातो.

तेराव्या वचनातील प्रश्नाचे सध्याचे उत्तर 1845 मधील उत्तरापेक्षा भिन्न आहे. 1845 मध्ये अग्रदूत एका महान निराशेतून सावरत होते, आणि प्रभुने शिष्यांच्या काळानंतर जसे झाले नव्हते तसे भविष्यवक्त्याचे वरदान पुन्हा पुनर्स्थापित केले आहे, या संकल्पनेशी झुंज देऊ लागले होते. ते तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचा अभिप्राय समजून घेण्याचा प्रयत्न करीत होते, आणि त्यांनी नुकताच अनुभवलेला प्रसंग हा पवित्र इतिहासापेक्षा काहीही कमी नव्हता, या वस्तुस्थितीची जाणीव त्यांना होऊ लागली होती. 1850 पर्यंत ते 1843 च्या अग्रदूत चार्टची दुरुस्ती करून त्याच्या ऐवजी एक नवीन अग्रदूत चार्ट सादर करीत होते. हे दोन्ही चार्ट सिस्टर व्हाइट यांनी हबक्कूक अध्याय दोनमधील "tables" यांच्या परिपूर्ती म्हणून ओळखले होते. असे असल्याने 1850 हे देवाच्या भविष्यसूचक वचनाची एक स्थापित परिपूर्ती आहे.

आद्य प्रवर्तकांनी हे समजले व लिहिले की, 1843 चा चार्ट हा हबक्कूक अध्याय दोनमधील "तक्ते" यांची पूर्तता नव्हती, असे नाकारणे म्हणजे मूळ विश्वास सोडणे होय. सिस्टर व्हाइट यांनी त्या चार्टास प्रभूच्या हाताने निर्देशित झालेला आणि हबक्कूकची पूर्तता म्हणून मान्यता दिली, आणि त्यांनी तीच मान्यता 1850 च्या चार्टावरही ठेवली. हबक्कूक "तक्ते" असा अनेकवचनी उल्लेख करतो, आणि मे 1842 मध्ये 1843 चा चार्ट मुद्रित झाला तेव्हा, तो काही आकड्यांतील अशा एका त्रुटीसह छापण्यात आला होता ज्यावर प्रभूने आपला हात ठेवला होता. 1850 मध्ये एक नवा चार्ट उपलब्ध करण्यात आला ज्याने त्या आकड्यांतील त्रुटी दुरुस्त केली. हबक्कूकचे तक्ते भविष्यवाणीच्या पूर्ततेचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि त्या भविष्यवाण्या मे 1842 पासून जानेवारी 1850 पर्यंत पूर्ण झाल्या.

१८४३ ची किंवा सुरुवातीची सारणीमध्ये एक त्रुटी होती, आणि १८५० ची अंतिम सारणीमध्ये कोणतीही त्रुटी नव्हती. मे १८४२ पासून जानेवारी १८५० पर्यंतचा काळ हा एक स्थापित भविष्यवाणीचा कालखंड आहे, आणि मे १८४२ तसेच जानेवारी १८५० हे भविष्यवाणीतील मार्गचिन्हांचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि त्या मार्गचिन्हांमध्ये अल्फा आणि ओमेगा यांची स्वाक्षरी अंतर्भूत आहे. अल्फा म्हणजे पहिले अक्षर, आणि ओमेगा म्हणजे शेवटचे व बाविसावे अक्षर. १८४२ हे अल्फा आहे आणि १८५० हे ओमेगा आहे, आणि जर आपण ती दोन हिब्रू अक्षरे घेऊन त्यांच्यामध्ये हिब्रू वर्णमालेतील तेरावे अक्षर ठेवले, तर आपण "सत्य" हा हिब्रू शब्द तयार करू, जो हिब्रू वर्णमालेतील पहिले, तेरावे आणि बाविसावे अक्षरांनी लिहिला जातो.

१८४२ आणि १८५० या वाटचिन्हांवर लागू होणारा भविष्यवाणीचा तर्क असा आहे की ती "चूक" यामुळे परस्पर जोडलेली आहेत. अल्फामध्ये एक चूक होती आणि ओमेगाने तीच चूक दुरुस्त केली; म्हणून अल्फा आणि ओमेगा या अक्षरांच्या मध्ये जे उभे आहे ते "चूक" आहे—बंडखोरीचे एक प्रतीक, आणि हाच अर्थ तेरा या संख्येचा आहे. १८४२ ते १८५० हा अल्फा आणि ओमेगा यांची छाप धारण करणारा एक प्रस्थापित भविष्यसूचक कालखंड आहे, आणि तोच "सत्य" आहे. जोवर एक लाओदीकेय सातव्या-दिवशीचा अॅडव्हेंटिस्ट त्या इतिहासाची गांभीर्याने आणि आत्मिक रीतीने चौकशी करीत नाही, तोवर हबक्कूकच्या तक्त्यांचा १८४२ ते १८५० हा भविष्यसूचक कालखंड कोणत्याही संशयापलीकडे जे उघड सत्य स्थापित करतो, त्या स्पष्ट सत्याविषयी तो प्रत्यक्षात आंधळाच राहतो. त्या दोन साक्षीदारांद्वारे एकत्रितपणे स्थापित होणारे सत्य असे आहे की १८५० च्या तक्त्यात कोणत्याही चुका नाहीत. १८५० च्या तक्त्यात, १८४३ च्या तक्त्याप्रमाणेच, मोशेची "सात वेळा" आहेत; आणि दोन्ही तक्त्यांवर "सात वेळा" तक्त्याच्या मध्यभागी, वरून खालपर्यंत जाणाऱ्या रीतीने मांडलेली आहेत, ज्यातून इ.स.पूर्व ६७७ पासून १८४४ पर्यंत चालणारा "सात वेळा" हा कालखंड दर्शविला आहे. २५२० हे केवळ तक्त्यावर नाही; ते तक्त्याचे केंद्र आहे.

"सात काळ" दर्शविणाऱ्या भविष्यवाणीच्या रेषेच्या केंद्रस्थानी जे चित्रित केले आहे ते म्हणजे क्रूस. दोन्ही तक्त्यांचे केंद्र म्हणजे वरपासून खालपर्यंत जाणारी 2520 कालरेषा होय. मध्यभागी क्रूस आहे. दानिएल 9:27 यांच्या परिपूर्तीमध्ये ख्रिस्ताने अनेकांबरोबर करार दृढ केला त्या आठवड्याचा मध्य म्हणजे क्रूस होय. तो आठवडा सात वर्षांचे प्रतिनिधित्व करतो, जे भविष्यवाणीनुसार 2520 दिवस आहेत. तक्त्यांप्रमाणेच, 2520 दिवसांच्या अगदी केंद्रस्थानी, ख्रिस्त क्रूसावर करार दृढ करीत होता. ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्यापासून क्रूसापर्यंत भविष्यवाणीनुसार 1260 दिवस होते. याचा अर्थ असा की, बाप्तिस्म्यापासून क्रूसापर्यंत क्रूसाकडे नेणारी 1260 सकाळची अर्पणे आणि 1260 संध्याकाळची अर्पणे असतील; परंतु क्रूसावर त्या अंतिम बलिदानार्थ कोकराने याजकापासून सुटका मिळवली, आणि

देवाचे कोकरू संध्याकाळचे बलिदान बनले, आणि अशा प्रकारे बाप्तिस्म्यापासूनच्या 2520व्या कोकराच्या अर्पणाचे प्रतिनिधित्व केले.

आठवड्याचा केंद्रबिंदू क्रूस होता, आणि दोन्ही पवित्र सारण्यांचा केंद्रबिंदूही क्रूसच आहे; परंतु प्रत्येक प्रसंगी कोकरू 2520 द्वारे प्रतीकात्मकरित्या दर्शविलेल्या सत्याच्या चौकटीत स्थापित केलेले आहे. क्रूस 2520 दिवसांच्या मध्यभागी स्थापित केला आहे, आणि क्रूसावर येशू 2520वे व अंतिम अर्पण होता. मे 1842 आणि जानेवारी 1850 यांदरम्यानचा इतिहास चूक दर्शवितो, आणि ख्रिस्त—जो सत्य आहे—त्याला दोन अपराध्यांच्या मध्ये ठेवण्यात आले; तो अपराधी नसतानाही त्याच्याशी तसा व्यवहार करण्यात आला. म्हणून आपल्या समोर तीन अपराधी आहेत: एक जो नाश पावेल आणि एक जो तारण पावेल. हे तीन अपराधी गुन्ह्याने परस्पर जोडलेले तीन मार्गचिन्हे आहेत, जरी मधले मार्गचिन्ह अल्फा आणि ओमेगा अपराध्यांच्या विरुद्ध आहे. अल्फा आणि ओमेगा अपराधी मधल्या मार्गचिन्हाद्वारे, म्हणजे क्रूसाद्वारे, परस्पर जोडलेले आहेत.

हबककूकच्या 1842 ते 1850 पर्यंतच्या तक्त्यांमध्ये, मध्यवर्ती अक्षर चूक होते, जी पहिल्या आणि शेवटच्या मार्गचिन्हाशी जोडलेली होती. क्रूसावरील मध्यवर्ती मार्गचिन्हाने त्या तिघा अपराध्यांना एकत्र बांधले, परंतु यांतील मध्यवर्ती मार्गचिन्ह चूक नाही; ते सत्य आहे, आणि क्रूस तसेच हबककूकच्या तक्त्यांद्वारे समर्थित केलेला सत्याचा एक घटक असा आहे की, 2520, म्हणजे लेवीयव्यवस्था छब्बीस मधील “सात वेळा,” हे सत्य आहे; आणि आत्ताच मांडलेल्या तर्काच्या संदर्भात, 2520 नाकारणे म्हणजे येशूला नाकारणे होय.

जेव्हा पाल्मोनी, तो अद्भुत गणनाकर्ता, असे म्हणतो, “दोन हजार तीनशे दिवसांपर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल,” तेव्हा तो “किती काळ” या भविष्यसूचक प्रश्नाचे उत्तर देत असतो. हे उत्तर आता 1844 राहात नाही, कारण फिलाडेल्फियन मिलराइट चळवळ 1856 मध्ये थांबली, कारण त्या वेळी जेम्स आणि एलेन व्हाइट यांनी हे ओळखले की ती चळवळ फिलाडेल्फियाहून लाओदिकियाकडे संक्रमण पावली होती. जेव्हा सिस्टर व्हाइट यांनी वाळूत ती रेषा आखली, तेव्हा त्याचा अर्थ असा होता की ती स्थिती बदलेपर्यंत, देवाचा आपल्या लोकांशी असलेला संबंध विभक्तत्वाचे प्रतिनिधित्व करणारा म्हणून समजला जावा; कारण तो लाओदिकियांच्या अंतःकरणाबाहेर उभा राहून प्रवेश मिळविण्यासाठी ठोठावत आहे. त्याचे देवत्व त्यांच्या मानवत्वात नाही. 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी ख्रिस्ताने जे कार्य आरंभ केले होते, ते म्हणजे त्याच्या देवत्वाचे मानवत्वाशी संयोजन करणे, आणि ख्रिस्त तेच कार्य करण्यास इच्छुक होता, परंतु तसे होणे नव्हते.

“जर अँडव्हॅटिस्टांनी, १८४४ मधील त्या महान निराशेनंतर, आपला विश्वास दृढपणे धरून ठेवला असता आणि देवाच्या उलगडत जाणाऱ्या दैवी व्यवस्थेचे एकदिलाने अनुसरण केले असते, तिसऱ्या देवदूताचा संदेश स्वीकारून पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याने तो जगाला घोषित केला असता, तर त्यांनी देवाचे तारण पाहिले असते; प्रभूने त्यांच्या प्रयत्नांबरोबर सामर्थ्याने कार्य केले असते; कार्य पूर्ण झाले असते; आणि ख्रिस्त आतापर्यंतच आपल्या लोकांना त्यांचे प्रतिफल देण्यासाठी ग्रहण करण्यास आला असता. परंतु त्या निराशेनंतर आलेल्या संशय व अनिश्चिततेच्या काळात, अँडव्हॅटिस्टांविषयी विश्वासणाऱ्यांपैकी अनेकांनी आपला विश्वास सोडून दिला.... अशा रीतीने कार्याला अडथळा निर्माण झाला, आणि जग अंधकारात राहिले. जर संपूर्ण अँडव्हॅटिस्ट समुदाय देवाच्या आज्ञा आणि येशूचा विश्वास यांवर एकवटला असता, तर आपला इतिहास किती व्यापकपणे भिन्न झाला असता!”
Evangelism, 695.

प्राचीन इस्राएलचा इतिहास पुन्हा घडवीत प्रभुने आधुनिक इस्राएलाला अंधकारमय युगांच्या अंधारातून बाहेर काढले आणि लाल समुद्राजवळ त्यांच्याशी करार केला, कारण बाप्तिस्मा हा करारसंबंधाचे प्रतीक आहे. परंतु इस्राएल करार पाळतील की नाही, यासाठी त्यांची परीक्षा होणे आवश्यक होते. प्राचीन इस्राएलाच्या बाबतीत, गणना या पुस्तकानुसार ते दहा परीक्षांत अपयशी ठरले. दहाव्या अपयशावर त्यांना चाळीस वर्षे अरण्यात मरण्याची शिक्षा ठोठावली गेली; अशा रीतीने 1856 च्या लाओदिकिया संदेशाच्या आधुनिक इस्राएलाने केलेल्या नकाराचे एक उदाहरण पुरविले गेले. जसे प्राचीन इस्राएल दहा क्रमिक परीक्षांत अपयशी ठरले (दहा हे परीक्षेचे प्रतीक आहे), तसेच 1844 मध्ये तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनापासून 1856 पर्यंत फिलाडेल्फियन मिलराइट चळवळीवर एक क्रमिक

परीक्षेची प्रक्रिया आणली गेली.

लाल समुद्रापासून कादेश येथील पहिल्या बंडापर्यंतच्या दहा परीक्षा या एक भविष्यसूचक कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करतात, कारण दहा हा आकडा त्या कालखंडाला एकत्र बांधतो. दहा हा परीक्षेचे प्रतीक असल्याने, त्या दहा परीक्षांनी त्या दहा वंशांना दर्शविले ज्यांनी करार नाकारला आणि दहाव्या परीक्षेत तसेच संपूर्ण परीक्षा-प्रक्रियेत अपयश पत्करले. हा कालखंड लाल समुद्र ओलांडण्यापासून सुरू झाला, आणि समुद्रानंतरच्या दहा परीक्षांपैकी पहिली म्हणून दहा आज्ञा दर्शविल्या जातात; पहिली परीक्षा म्हणजे शब्बाथ, जो दहा आज्ञांचे प्रतीक व शिक्का आहे (ज्याचे प्रतिनिधित्व मन्नाने केले आहे). प्राचीन इस्राएलमधील दहा परीक्षांचा हा कालखंड जेव्हा इतक्या स्पष्टपणे एका विशिष्ट भविष्यसूचक कालखंडाप्रमाणे मांडला आहे, आणि भविष्यवाणीचा आत्मा आम्हाला सांगतो की लाल समुद्र ओलांडणे हे 22 ऑक्टोबर, 1844 याचे प्रतिरूप होते, तेव्हा आपण हे जाणले पाहिजे की त्या बिंदूपासून एक क्रमिक परीक्षा-प्रक्रिया सुरू झाली. अॅडव्हेंटवादाला हे ठाऊक नाही; म्हणून ते हे पाहू शकत नाहीत की 1863 मध्ये त्यांना लॉदिकीया अरण्यात रविवारीच्या कायद्यापर्यंत मरण्यासाठी नेमण्यात आले होते—याच त्या कायद्याविषयी इशारा जाहीर करण्याची जबाबदारी त्यांना परीक्षा-प्रक्रियेच्या अगदी आरंभी देण्यात आली होती, जी 1863 पर्यंत पोहोचली.

१८५६ मध्ये मिलराइट अॅडव्हेंटिझमवर लाओदिकेया स्थितीची घोषणा आली तेव्हा “सात वेळा” याविषयी “नवे द्राक्षारस” प्रकाशित करण्यात आले. हा नवा प्रकाश कधीही स्वीकारला गेला नाही, आणि सात वर्षांनी, म्हणजे २५२० भविष्यसूचक दिवसांनंतर, लाओदिकेयन मिलराइट चळवळीचा अंत झाला आणि ती लाओदिकेयन सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्च बनली. मोशे प्रतिज्ञात देशात जाण्यास तयार होता, परंतु दहावी परीक्षा आली होती; आणि अर्थातच ती एक मूलभूत परीक्षा होती, कारण सुरुवातीपासूनच मोशेला सोपविण्यात आलेले कार्य म्हणजे देवाच्या लोकांना प्रतिज्ञात देशात नेणे हेच होते. मोशे इजिप्तमध्ये येण्यापूर्वीच ते कार्य त्याच्या समोर ठेवले गेले होते. दहावी परीक्षा आली होती, आणि बंडखोर प्रतिज्ञात देशात प्रवेश करण्याविषयी डळमळीत झाले.

आणि मी तुम्हांस म्हटले, “तुम्ही त्या अमोरी लोकांच्या डोंगरप्रदेशापाशी आला आहात, जो परमेश्वर आपला देव आपल्याला देत आहे. पाहा, परमेश्वर तुझ्या देवाने तुझ्यासमोर हा देश ठेवला आहे; वर जा आणि तो आपल्या ताब्यात घे, जसे तुझ्या पितरांचा देव परमेश्वराने तुला सांगितले आहे; भिऊ नकोस, आणि खचून जाऊ नकोस.” मग तुम्ही सर्वजण माझ्याजवळ आलात आणि म्हणालात, “आमच्या पुढे आम्ही मनुष्य पाठवू आणि त्यांनी आमच्यासाठी त्या देशाची पाहणी करावी, आणि आपण कोणत्या मार्गाने वर जावे, आणि कोणकोणत्या नगरांत आपण जाऊ, याची वार्ता पुन्हा आमच्याकडे आणावी.” आणि ते म्हणणे मला चांगले वाटले; म्हणून मी तुमच्यापैकी बारा पुरुष घेतले, प्रत्येक वंशातून एक. अनुवाद १:२०-२३.

त्या बिंदूपासून बारा हेर परत येईपर्यंतचा काळ त्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतो, जेव्हा 1856 मध्ये शेवटची पायाभूत परीक्षा आली आणि सात वर्षे लाओदिकीया येथील मिलरवादी त्या भूमीची पाहणी करीत राहिले, जोपर्यंत त्यांनी चळवळ म्हणून थांबून चर्च बनण्याची निवड केली नाही.

मिलर यांनी शोधून काढलेले पहिले सत्य म्हणजे “सात काळ”; आणि यामुळे ते यिर्मयाच्या जुन्या मार्गाची रचना करणाऱ्या मूलभूत सत्यांपैकी एक पाया ठरले. अॅडव्हेंटिझममध्ये आणलेला शेवटचा नवा भविष्यवाणीविषयक प्रकाश १८५६ मध्ये होता, आणि तो “सात काळां” विषयीच्या लेखमालेच्या स्वरूपात होता. या ऐतिहासिक तथ्यांच्या सखोल अभ्यासाशी संबंधित मोठ्या प्रमाणात प्रकाश आहे; परंतु जर आपण दानियेल आठव्या अध्यायातील चौदाव्या वचनाचे उत्तर “9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंत; तेव्हा पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल” असे का आहे हे ओळखण्यास समर्थ होणार असू, तर आपण पुढे चालत राहिले पाहिजे.

ख्रिस्ताने 1844 मध्ये आरंभ केलेले कार्य 1863 मध्ये बाजूला वळविले गेले; म्हणून त्या वेळी सुरू झालेल्या पवित्रस्थानाच्या “शुद्धीकरणाचे” कार्य देवाच्या लोकांनी लाओदिकेयाच्या अरण्यातून प्रवास करण्यास आरंभ केला असता स्थगित ठेवण्यात आले. या कारणास्तव, 1844 ते 1863 या कालावधीत ख्रिस्ताद्वारे पूर्ण व्हावयाचे जे कार्य होते, ते तिसरा देवदूत—जो विभक्त करणारा व शिक्कामोर्तब करणारा देवदूत आहे—“शुद्धीकरण” या संज्ञेद्वारे

दर्शविलेल्या कार्याची अंतिम पूर्तता करील तेव्हा, अपरिहार्यपणे पुन्हा केले जाणे आवश्यक होते. 1844 ते 1863 या कालातील भविष्यवाणीतील मार्गचिन्हे ही अशी मार्गचिन्हे आहेत, ज्यांमध्ये ख्रिस्ताने पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणाचे कार्य पूर्ण केले असते; आणि ती मार्गचिन्हे त्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्यामध्ये ते कार्य पूर्ण केले जाईल. जर हे दाखवून देता आले की 1844 ते 1863 हा कालखंड 9/11 ते Sunday law या कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करतो, तर “किती काळ” हा प्रश्न “किती काळ” असे दर्शविणाऱ्या इतर रेषांशी सुसंगत ठरतो.

1844 हे तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाचे वर्ष होते आणि 1863 हे परीक्षाकालाच्या समाप्तीचे चिन्ह ठरते. 1846 मध्ये व्हाइट दांपत्याचा विवाह झाला आणि एलेनचे आडनाव हार्मनवरून व्हाइट असे झाले; तसेच त्या वर्षी त्या विवाहित जोडप्याने सातव्या दिवसाचा शब्बाथ पाळण्यास आरंभ केला. शब्बाथ, विवाह आणि नावातील बदल — हे सर्व भविष्यवाणीच्या दृष्टीने करारसंबंधाची प्रतीके आहेत. प्रभूने 1844 च्या लाल समुद्रातून आधुनिक इस्राएलास पार नेले आणि 1846 मध्ये त्यांना सिनी पर्वतापाशी आणून त्यांना व्यवस्था दिली व त्यांच्याशी करार केला. ही व्यवस्था, हबक्कूकच्या दोन पट्ट्यांप्रमाणे, दोन पट्ट्यांवर लिहिलेली आहे; पहिल्या पट्टीत 4 नियम आहेत आणि दुसऱ्या पट्टीत 6. या दोन पट्ट्या प्राचीन आणि आधुनिक इस्राएल या दोघांच्या करारसंबंधाचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि एकत्रितपणे त्या कराराच्या दोन पट्ट्या — म्हणजे दहा आज्ञा — बनतात; आणि प्राचीन इस्राएलासाठी त्या प्रतीकात्मकरीत्या 46 असे चिन्हांकित आहेत; त्यांनी हबक्कूकच्या दोन पट्ट्यांचे प्रतिरूप धारण केले, जे उत्तरकालीन पावसाच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात. पेन्टेकोस्ताच्या दोन हेलकावल्या जाणाऱ्या भाकरांच्या अर्पणांसह, त्या ध्वजाचे प्रतिनिधित्व करतात, जो एक लाख चव्वेचाळीस हजार आहे.

जेव्हा सिस्टर व्हाईट यांचे आडनाव हार्मनवरून व्हाईट असे झाले. हार्मनचा अर्थ शांतीचा सैनिक असा होतो, परंतु त्याऐवजी व्हाईट आले, ज्याचा अर्थ ख्रिस्ताची धार्मिकता असा आहे. गूल्ड या नावाचा अर्थ सोने असा होतो, आणि एलेनचा अर्थ तेजस्वी व प्रकाशमान प्रकाश असा होतो. तिचे नाव लाओदिकीया संदेशाचे प्रतिनिधित्व करते.

मी तुला सल्ला देतो की, तू माझ्याकडून अग्नीमध्ये तपविलेले सोने विकत घे, म्हणजे तू धनवान होशील; आणि शुभ्र वस्त्रे, म्हणजे तू परिधान करशील, आणि तुझ्या नागडेपणाची लाज प्रकट होऊ नये; आणि तुझे डोळे अंजनाने अभिषिक्त कर, म्हणजे तू पाहू शकशील. प्रकटीकरण ३:१८.

“डोळ्यांवरील अंजन” हे देवाच्या वचनाचा प्रकाश आहे, आणि एलेन ही एक तेजस्वी व प्रज्वलित प्रकाश आहे. १८५६ मध्ये मिलेराइट लोकांसाठी सुरक्षितता तिच्या लेखनांद्वारे सादर झालेला, आणि तिच्या नावात दर्शविलेला, लाओदिकेयाला दिलेला संदेश स्वीकारण्यात आढळत होती. सिस्टर व्हाईट स्पष्टपणे सांगतात की १८८८ मधील जोन्स आणि वॅगनर यांचा संदेश हाच लाओदिकेयाचा संदेश होता, आणि त्यांचा संदेश हाच तिसऱ्या देवदूताचा संदेशही होता.

“परमेश्वराने आपल्या महान कृपेतून एल्डर्स वॅगनर आणि जोन्स यांच्या द्वारे आपल्या लोकांना अत्यंत मौल्यवान संदेश पाठविला. ... हा तो संदेश आहे, जो देवाने जगाला दिला जावा अशी आज्ञा केली. तो तिसऱ्या देवदूताचा संदेश आहे, जो मोठ्या आवाजाने घोषित केला जावयाचा आहे, आणि ज्याच्याबरोबर त्याच्या आत्म्याचा विपुल प्रमाणात ओतप्रोत वर्षाव असणार आहे.” Testimonies to Ministers, 91.

तिसरा देवदूत 1844 मध्ये आला, आणि त्याने 1888 मध्ये दुसऱ्यांदा आपले कार्य करण्याचा प्रयत्न केला. 1888 चा संदेश हा लौदीकेयाचा संदेश होता; तो तिसऱ्या देवदूताचा संदेश होता; त्याने प्रकटीकरण अठरा मधील देवदूताच्या अवतरणाची खूण केली; तो विश्वासाद्वारे नीतिमान ठरविण्याचा संदेश होता, जो उत्तरवर्षाच्या ओतण्यात असताना घोषित केला जातो. तिसरा देवदूत 1844 मध्ये आला आणि नंतर पुन्हा 1888 मध्येही आला, परंतु दोन्ही वेळा त्याला नाकारण्यात आले; तथापि, ही दोन्ही उदाहरणे त्या वेळेचे प्रतिरूप ठरतात, जेव्हा उत्तरवर्षाच्या काळात तिसरा देवदूत येतो. 1844 हे 9/11 चे प्रतीक आहे, आणि जर 1863 रविवारच्या कायद्याचे प्रतिरूप ठरत असेल, तर “9/11 ते रविवारचा कायदा” हा भविष्यसूचक कालखंड, जो “किती काळ” या प्रतीकाद्वारे दर्शविला आहे, तो “किती काळ” या तेराव्या वचनातील प्रश्नाचे वर्तमान सत्यातील उत्तर दर्शवेल.

इ.स. १८४२ ते १८५० पर्यंतचा मिलेराइट इतिहास हा एक भविष्यवाणीय कालखंड आहे, जो इ.स. १८४४ ते १८६३ या तिसऱ्या देवदूताच्या परीक्षेच्या भविष्यवाणीय कालखंडाशी एकमेकांवर आच्छादित होतो. इ.स. १८४२ पासून पुढे इ.स. १८६३ पर्यंत असे भविष्यवाणीय मार्गचिन्हे आहेत, जी 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतचा इतिहास दर्शवितात, जेव्हा ख्रिस्त आपले मंदिर शुद्ध करतो—प्रथम आपली कलीसिया, आणि त्यानंतर अकराव्या तासाचे कामकरी. रविवारच्या कायद्याच्या वेळी, ख्रिस्ताकडे जगासमोर ध्वजस्वरूप अर्पण म्हणून सादर करण्यासाठी एक शुद्ध केलेली प्रजा असेल, आणि कलीसिया विजयी कलीसिया बनेल. तेव्हा त्याचे पवित्रस्थान शुद्ध करण्यात आलेले असेल.

आपण “किती काळ” या प्रतीकाची मांडणी येथे केली आहे, जरी निःसंशयपणे यापेक्षाही अधिक काही आहे. आता आपण हे आणि मागील पाच लेख पुन्हा योएलच्या पुस्तकाच्या दृष्टिक्षेपात आणण्यास आरंभ करू; परंतु हे बाजूचे वळसे योग्य प्रकारे स्थापित करणे महत्त्वाचे वाटले. आपण विचारात घेतलेल्या प्रत्येक “किती काळ” ची साक्ष चौदाव्या वचनात पाल्मोनीने दिलेल्या “किती काळ” या प्रश्नाच्या उत्तराशी सुसंगत आहे, कारण पवित्रस्थान 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंत शुद्ध केले जाणार आहे. तो इतिहास म्हणजे उत्तरवर्षावाचा इतिहास आहे, आणि उत्तरवर्षावाचा इतिहास योएलच्या पुस्तकात मांडलेला आहे.